

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmando ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

14. Deus Patrum nostrorum præordinauit te, vt cognosceres voluntatem eius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

agnoscit Calvinus? Sed homo audax omnia sibi fabricandi & inuertendi potestatem permit: it: Ecclesiæ Apostolice, quæ Episcopos à Presbyteris distinctos habuit (vt nuper annotauimus) vocabulorum, quæ aliquando promiscua fuerunt, certam & fixam constitutionem non permittit.

CAP. XXII.

¶ 4. Deus Patrum nostrorum præordinavit te, ut cognosceres voluntatem eius.

Duplicè hoc loco cauillandi ansam Caluinus arripuit. Primam hoc modo instituit. *Paulus* (inquit) ab *Anania* his verbis admonetur, se à Deo respectum, quo tempore vagus & à sua salute prouersus aversus erat. Atque ita Dei prædestinationem omnes præparaciones abolet, quas Sophistæ imaginantur, quasi libero suo arbitrio homo anteuerteret Dei gratiam. Cauillator putidus Catholicorum sententiam (quos more suo Sophistas appellat) aut crassè ac turpiter ignorauit, aut cauteriata cōscientia calumniatur. Præparaciones ad primam gratiam seu remissionem peccatorum & reconciliacionem cum Deo, quas Catholicæ Doctores in adultis impijs ad Deum conuerti voluntibus iuxta Scripturas statuunt, adeò Dei gratiam non anteuerunt, ut nō nisi ex preueniente Dei gratia, eaque speciali, nascan-

tur:

tur: quando alia quæcumque aut pœnitentiæ aut dilectionis opera purè moralia præparationum vim habere penitus negentur. Sed non distinguit vel cæcus vel malevolus hereticus inter adiutorium gratiæ quemlibet peccatorem præueniens ut pœniteat, vt Deum invocet, veniamque peccatorum & reconciliationem cum Deo suppliciter queat, (quod fecit ille Publicanus dicens, *Deus Luc. 18.* propitiatus es mihi peccatori) & inter gratiam iustificantem, qua mediante pœnitentia & invocatione impius de facto iustificatur, Deo reconciliatur, ex filio iræ filius Dei constitutus, sicut de eodem Publicano dictum est: *Abiit iustificatus in domum suam.* Dei autem prædestinatio et si totū hoc præueniat, (nam & hunc Publicanum Deus Patrum nostrorum præordinauerat ut iustificaretur) tamen itas non sicuti ipsam iustificationem gratiam in tempore conferendam non abolet (quos enim prædestinavit, hos & iustificauit) sic neque præparations abolet ad primâ iustificationem consequendam necessarias, dicente Scriptura: *Conuertimini unusquisque à via sua pessima. Conuertimini ad Dominum in ieiunio, fletu, & planctu.* *Iacob. 2.* *Conuertimini ad me, & ego conuertar ad vos. Si impius egerit pœnitentiæ ab omnibus peccatis suis quæ operatus est, & custodierit omnia precepta mea, & fecerit iudicium & iustitiam, vita viuet.* *Quid aliud omnes istæ Scripturæ, aliæque multæ in Prophetis consimiles, quam præparatio-*

nes necessarias sonant, ad reconciliationem
cum Deo primamque iustificationem con-
sequendam? In quibus si nullæ essent liberi
arbitrij partes, non sic homines Scripturæ
conuenirent, ut sapienter colligit S. Augustinus.
Sed ab altera parte, si nullæ essent gratia
partes, liberator & mediator noster non di-
xisset, *Sine me nihil potestis facere.* Denique id
circo hæc omnia prædestinatio non abolescit,
quia prædestinationis effectus non solum
ipsam gratiam iustificatam & gloriam finan-
tiæ, verum etiam omnia ad utramque adi-
piscendam media suo ambitu complecten-
tur. Sed hæc tantus Aristarchus & Censorinus
aut crassè ignorauit, aut improbè dissimu-
lans cauillationi locum dare voluit.

Alteram cauillationem non minus indi-
gnam his verbis adornat: *Deum Patrum no-
strorum vocando cōfirmat Paulus se non esse trans-
fugam à Deo Abraham, & qui iam olim apud Indos
cultus fuerat, sed manere in veteri, & patrio cultu
quem ex lege didicerat.* Quare, ubi de religione agi-
tur, discamus Pauli exemplo non imaginari nouum
quempiam Deum (ut fecerūt Papistæ & Mahome-
tistæ, atque ut hæretici omnes solent) sed retineamus
Deum illum quise Patribus olim tum lege tum va-
rijs oraculis patefecit. Hæc est vetustas in qua nobis
manendum est, non qua frustra superbiunt Papistæ,
qui nouitum sibi Deum fabricarunt, cum à legitimi-
nis Patribus descinerint. Quid hac eius cauilla-
tione stolidius aut impudentius? Quid stoli-
dius

Lib. de
grat. & li-
bero ar-
bit.

Ioan. 15.

dius dici potuit, quām vetustatem, in qua
nobis manendum est, à veteris Testamenti
Patribus, quibus Deus tum lege tum varijs
oraculis se patefecit, ducendam esse? Itāne
verò post 1500 annos quo Christi Euāge-
lium toto orbe propagatū & ad nostra vīq;
tempora deductum est, nulla alia vetustas
dari potest, in qua manendum nobis sit, ut
Deum Patrum nostrorum colamus? An Deum
Patrum nostrorum colimus, si in veteri illo
patrio cultu, quem ex lege Paulus didicerat, Pauli
exemplo manemus? An alium cultum ex
Euangelio Christi Ecclesia non didicit, ac-
cepit, tenuit, quām quē ex veteri lege Pau-
lus accepit? Aut si alium cultum Christi Ec-
clesia accepit, alios Pastores, Doctores, no-
vi Testamenti Ministros, alios Ecclesiarum
toto orbe Præpositos, Episcopos, Patres,
alia Sacra menta, alios ritus, aliam politiam,
quām aut cæcus aut sceleratus Caluinus est,
qui non in hac, de qua nos non frustra su-
perbimus (ut garrit Caluinus) sed rectissimè
gloriamur, ut filij Ecclesiæ Christianæ, &
membra corporis Christi, quod est Ecclesia;
sed in illa Iudaica vetustate manendum no-
bis affirmat, ut Deum Patrum nostroruū colamus!
Sed homo nefarius ab Ecclesia Christi, to-
toque cultu qui olim apud Christianos fue-
rat, verus transfuga, hac phrasū Paulina per-
strictum se sentiens, cauteriata conscientia,
ut suum ylcus vel celaret vel leuaret, contra

Pp 5. ipsam

ipsum Ecclesiae Christianae vetustatem praescribendum censuit, & illa legali vetustate se suosque erigendos putauit. Hac huius tam stolida cauillationis causa in Calvino fuisse mihi videtur. Quia antiquitas Ecclesiastica tota Calvino aduersatur, Iudaicam ambit. Alioqui cur tate impudetie & stoliditatis cocesserit, difficile arbitrari posse.

Calvini
mendaciū
meretri-
cia fronte
effusum.

Porrò quid impudentius vel fingi potuit, quam sicut Mahometistas, & quoslibet hereticos, sic etiam Papistas nouum quempiam imaginari Deum? De Mahometistis claram est, eorum nouum Prophetam ac Deum esse Mahometem. De quolibet heretico non secus verum est, iuxta nova quae tenent dogmata, nouum sibi Deum fabricare. Catholici verò ut nulla noua tenent dogmata, sed adeò ex antiquitate sua omnia accipiunt, tenent, possident, ut hanc ob causam ad antiquitatem Iudaicā eos reuocare conetur Calvinus, ut hoc solo nomine eos maximè insepteretur, totaque vetustate neglecta, solis Scripturis, prout ipse dictabit intellectus, omne fidei dogmati velit, ita aliquem nouum Deum comminisci, non nisi summa cum impudetia, planeque meretricia & effronti, qua insigniter pollet Calvinus, dici aut cogitari potest. Sed huiusmodi mendaciorum portentis aut delectatus fuit Calvinus, aut sectatores suos apprimè delectari sibi persuasit. Qui hac nostra leg-

gerint;

gerint, tam insanum obrectatorem toto
(ni fallor) pectori execrabuntur.

16. *Exurge, & baptizare, & ablue peccata tua,
inuocato nomine ipsius.*

Longam h̄ic de baptismi effectu disputationem instituit Caluinus, nouellis suis & h̄æreticis principijs diligenter insitens. Nos Catholicæ & antiquæ veritatib⁹ Baptismi pari diligentia insistentes, eam, quanto bre- efficacia
uius fieri potest, examinabimus. Sic orditur: defendi-
tur.
Cum addit Ananias verbo baptismi, Ablue peccata tua, hac locutio ne vim fructumque baptismi exprimit, ac si dixisset, Ablue peccata tua baptismō. Re-
*ctē hoc totum & orthodoxē. Sed quoniam (inquit) externo & corruptibili elemēto plus tri-
bū videtur quam par est, queritur an baptismus
purgationis nostræ sit causa. Bona & opportu-
na quæstio hæc est. Videamus quid respon-
deat. Certē (inquit) quum sanguis Christi unica
sit à peccatis expiatio; & sicut semel in hunc finem
effusus est, ita eius aspersione Spiritus S. perfidem
nos assidue mundet: non potest hic honor ad symbo-
lum aquæ transferri sine Christi & Spiritus S. in-
iuria: atque experientia demonstrat quam propensi
sunt ad hanc superstitionem homines. Atq̄ii ut om-
nis h̄ic caueatur supersticio, Christique san- Baptismi
guini ac Spiritui S. nulla fiat iniuria, solūm efficacia
oportuit causarum varieratem aduertere, & Christi sā-
guini non inter eas distinguere: Christi videlicet san- derogat.
guinem unicam esse à peccatis expiationem
in ge-*